

21.02.2015.godine

Иван Милинковић: Аплауз је најлепши дар

Својим евергрин, новим и етно песмама група „Легенде” обојиће свој солистички концерт у новосадском СНП–у у недељу 22. фебруара са почетком у 20 часова.

Фото: Анђела Стевановић

Певач Иван Милинковић у интервјуу за наш лист први пут јавно говори о интересантним догађајима и анегдотама, које их прате на турнејама, а ова, која је почела у Смедереву наставља се 24. фебруара када наступају у Сремској Митровици.

- У Новом Саду, вашем најмилијем и нама драгом граду, сваке године одржавамо концерт на Спенсу, а сада, ради промене, али и ужитка и далеко лепшег амбијента, стижемо на сцену СНП. Та сала прима исти број људи као мала хала Спенса, а атмосфера је неупоредиво лепша и интимнија, и за публику и за нас. Волим да певам у том театру, а такав простор и јесте за музику „Легенди”, јер нисмо ми ни некакви рокери, нити турбофолкери, па да занемарујемо акустику. Имам лепо искуство певања и музицирања у СНП и тим више се силно радујем предстојећем концерту, прича Милинковић.

* Када сте последњи пут били на тој сцени?

- Пре десетак година са „Легендама”, а пре тога три, четири пута, као солиста и са ансамблом опере београдског Народног позоришта. Гостовао сам са представом „Севиљски берберин”, у којој сам играо главну улогу, а као солиста и са Сањом Керкез. Све ми је остало у лепом сећању, али не могу да се сетим када је то било, јер се годинама иде из града у град, време лети. Ево, са „Легендама” сам одржао скоро 1.800 солистичких концерата, већ за следећи месец имамо заказане у домовима културе у Бијељини, Књажевцу, Нишу, Чачку, Лазаревцу и Младеновцу.

* Овог месеца, на 54. концерту у Сава центру први пут сте имали публику на сцени. Какво изгледа бити толико близу обожавалаца?

- Често улазим у публику, прошетам салом, а у Сава центру понекад започнем неки блок концерта на балкону, где седи 1.200 људи. Овај пут нисам то учинио, јер је с нама на бини било

око сто људи, сишао сам само до првог реда. Први пут смо за најватреније љубитеље наше музике, поставили столице и испред саме бине, на месту предвиђеном за веће оркестре. Тим гестом смо хтели да их испоштујемо и удостојимо, али и да им пружимо прилику да виде како је нама под рефлекторима и пред пуном двораном. То им је дало тотално другу димензију. После концерта су ми говорили да су се сјајно осећали. Са друге, извођачке стране, видели су како нас публика доживљава, и осетили енергију аплауза. Осим тога, и они су са сцене додатно подгрејали атмосферу, уставши да играју, па су то учинили и они на партеру и на балкону. До сада се то дешавало углавном током другог блока концерта, кад се мало опусте и загреју, а сада већ у првом делу, што је допринело читавом угођају.

* Није реткост да се неко из публике и погне на бину, поздрави вас и нешто поклони?

- Да, а ако је бина висока, као она каква је обично постављена у малој сали Спенса, морам да се спустим у виду склека, како би се поздравио и примио цвеће или поклон.

* Шта Вам обично поклањају?

- Свашта, а највише плишане играчке, кучиће и медведиће, што чувам за успомену, иако нисам клинац. Добијам и разне слаткише, најчешће чоколаде. Ипак, најлепши дар је аплауз, а посебно су лепа и моменти просидби на концерту. Било је тога и на Спенсу и у СНП–у, а последњих годину дана, пало је бар десет просидби. И то је за нас постао готово уобичајен манир. Младићи замоле да њиховим девојкама предам прстен, док певам неку драгу им песму. Девојкама буде то велико изненађење када приђем и из уепа извадим прстен. Једној су се од узбуђења толико тресле ноге, да смо морали да је придржимо. Драго нам је што бирају да им се тако важан тренутак у животу одигра баш уз нашу музику. Многи се проналазе у тим песмама, а очигледно је да су Дашини стихови погодни и за исказивање најлепших осећања, љубави.

* Која је просидба била најинтересантнија?

- Све су заиста лепе, дирљиве, а једна, од скоро, је нажалост отказана у последњем тренутку. Извесна, мало старија девојка (смех), хтела је да запроси млађег момка, пред свима. То је био договор, али је у последњи час одустала, јер ју је било срамота да она као женско запроси, а притом није знала како би он реаговао, па ни да ли би пристао.

* Какве поруке обично прикаче за поклоне које Вам дају?

- Аууу, било је свакаких, и љубавне, па чак и сексуалне садржине. Не би било лепо да откријем шта је писало у овим првим, а било би неумесно да говорим о овим другим порукама. Дешавало се да нам обожаваатељке остављају цедуљице с порукама и бројевима телефона и на брисаче комбија који нас вози, а често и отисак кармина на прозорима, да окаче цвет. То можда мало разбије табу о нама „Легендама” као о изузетно озбиљним људима, каквим нас већина доживљава, јер о томе никада јавно нисам причао. Искрено, још нас јуре и жене и девојке, а кад бих хтео, било би ту колико хоћу авантура, али нећу, ожењен сам човек. Мада, лагао бих, када би казао, да ми све то не импонује.

* Јесте ли и Ви као Жилбер Беко у париској Олимпији, доживели да Вам обожаваатељке на концерту остављају гаћице?

- Не, ниједна ми чак ни брусхалтер није бацила, нити нешто тако дегутантно учинила, али ми је пре десетак година једна девојка на коцерту у Франкфурту скинула кошуљу. Наиме, било ми је откопчано пар дугмића, па ми је пришла с леђа и готово је истргла с мене. То ме је наљутило и скоро да је избио инцидент, па је малтене плакала и хтела да је узме. Пошто нисам хтео да улазим у расправу, дао сам јој ту јоргован кошуљу, што већина музичара не би урадила, јер се плаши да ће нешто са тим да баје, али ја нисам сујеверан.

* *Јесте ли некад имали пех са гардеробом?*

- Једном су ми пред крај концерта пукле панталоне. Биле су тешње и конци су попустили у моменту кад сам чучнуо. Завршио сам песму, па отишао да се пресвучем, идући са сцене тако да то осим „Легенди” нико није видео.

* *Колико придајете значаја тоалети за наступе?*

- Веома водим рачуна, сваке године купим пар одела, кошуља, фармерки и мајица. Шта ћу да обучем, зависи од простора, али се за концерте попут предстојећег у СНП–у, подразумева елегантнија тоалета. Скоро смо гостовали на Светосавском балу у Паризу, свечаности посвећеној нашем свецу, а одиграла се на луксузном броду који је крстарио Сеном, па је за такав амбијент прикладније да будем у оделу и с краватом. Исто је, и сама по себи, условљавала и барокна дворана у темишварској Опери, где смо недавно одржали први концерт. Иначе, сам моменат облачења, пред излазак на сцену ми је врло значајан, јер ме психички припрема, посебно када је у питању елеганција. Тај назовимо ритуал, сугестивно утиче на моју психу, припрему за оно што следи, а где треба да будем на висини задатка.

Владимир Буричић